

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. R.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-19625-2/ČJ-2014-930310-V242 ze dne 15. 12. 2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 1 A 67/2014 - 35 ze dne 10. 2. 2015, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 10. 2. 2015, č. j. 1 A 67/2014 - 35 byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, č. j. CPR-19625-2/ČJ-2014-930310-V242, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství Policie“) ze dne 29. 10. 2014, č. j. KRPA-412240-18/ČJ-2014-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, na jeden rok. Důvodem vyhoštění z území České republiky dle § 119 odst. 1 písm. c/bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, bylo zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a neměl ani oprávnění k pobytu.

II. Návrh na odkladný účinek

[2] Nejvyšší správní soud obdržel ve výše nadepsané věci dne 16. 2. 2015 blanketní kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) datovanou tímž dnem, kterou se domáhá zrušení označeného rozsudku městského soudu. Současně stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud stěžovatele vyzval usnesením ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 Azs 31/2015 – 5, k doplnění důvodů kasační stížnosti. Podáním doručeným zdejšímu soudu dne 2. 3. 2015, datovaným téhož dne, stěžovatel důvody kasační stížnosti doplnil.

[3] Již v podání ze dne 10. 2. 2015 stěžovatel uvedl, že jeho individuální zájem na ochraně svých procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout třetím osobám, či potenciální ohrožení veřejného zájmu. Dle stěžovatele přiznání odkladného účinku nemůže způsobit újmu žádné třetí osobě či rozpor s důležitým veřejným zájmem. Přednost v tomto případě musí mít stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, kdy dopady správního vyhoštění do jeho života jsou zcela zásadní. Stěžovatel dále citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, jejíchž závěrů se dovolával – rozhodnutí ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, rozhodnutí ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, rozhodnutí ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100 a rozhodnutí ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[4] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele nesouhlasí, neboť řízení je vedeno pro protiprávní jednání spočívající v neoprávněném pobytu cizince na území České republiky, jeho vycestování je tudíž žádoucí a přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s veřejným zájmem.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[6] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[7] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud proto nejprve posuzoval, jaká újma by vznikla přiznáním, resp. nepřiznáním odkladného účinku stěžovateli a jiným osobám.

[8] Stěžovatel tvrdil, že v důsledku vycestování do jeho domovského státu by mu bylo zabráněno uplatňovat svá procesní práva. Výkonem rozhodnutí by mu proto vznikla nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku mohlo v posuzované věci způsobit jiným osobám větší újmu, než která hrozí stěžovateli. Čin, pro který bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, nebyl takové povahy, že by jeho další pobyt na území České republiky, mohl znamenat hrozící nebezpečí pro jiné osoby, či jinou újmu. Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné okolnosti, které by tomu nasvědčovaly. Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že výkon rozhodnutí by pro stěžovatele znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám, neboť stěžovatel by nemohl plně uplatňovat svá práva v případných dalších řízeních vedených v dané věci, čímž by bylo významně zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Na tomto místě zdejší soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne

pokračování

19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, kterým dospěl k závěru, že „[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života“. První kritérium přiznání odkladného účinku je v daném případě splněno.

[9] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. a jak tvrdil žalovaný. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svédčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS). S ohledem na důvody správního vyhoštění, leží v daném případě proti podstatné újmě, hrozící stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen maximálně mírné intenzity. Stěžovatel byl vyhoštěn toliko pro svou nelegální přítomnost od 12. 6. 2014 do 23. 10. 2014 na území České republiky poté, co mu nebyl povolen (resp. prodloužen) k žádosti ze dne 23. 9. 2010 dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání; k zamítnutí této žádosti rozhodnutím ze dne 13. 5. 2014 vedla skutečnost, že nedoložil doklad prokazující tento účel pobytu na území v období od 10. 10. 2011 do 12. 1. 2014. Nebylo zjištěno, že by zde páchal jinou nelegální činnost, i dle rozhodnutí žalovaného šlo o první porušení zákona o pobytu cizinců a žalovaný přihlédl i k délce oprávněného pobytu na území a ke skutečnosti, že po celou dobu řízení stěžovatel se správním orgánem spolupracoval. Proto nelze dovodit, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Je třeba připomenout, že v usnesení ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96, č. 786/2006 Sb. NSS (na které ostatně upozornil také stěžovatel), Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]dkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo.“ Za dané situace se tedy do rozhodnutí o kasační stížnosti pozastavují účinky nejen ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu, ale odkladný účinek kasační stížnosti působí i ve vztahu k rozhodnutí krajského ředitelství Policie ze dne 29. 10. 2014, č. j. KRPA-412240-18/ČJ-2014-000022, o vyhoštění stěžovatele, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2014, č. j. CPR-19625-2/ČJ-2014-930310-V242.

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná (v souladu s názorem stěžovatele), že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu